

היד שחזרה לחיים

כלב היה הראשון שהלך להשתטח על קברי צדיקים. דורות רבים יהודים נוהגים לעלות לקברי צדיקים ולהעטיר בתפילה. יום ההילולא ג' בתמוז הוא הזדמנות עבור כולנו לעלות לציונו של הרבי ולבקש על כל מה שבליבנו.

שתים נגד כולם

סיפור המרגלים הוא אחד הסיפורים המפורסמים ביותר מהתנ"ך. משה שולח שנים-עשר מרגלים, מנהיגי שנים-עשר השבטים, כדי שיתורו את כנען ויספרו על טוב הארץ. אולם הם חזרו עם חדשות רעות. נכון, הם אמרו ש"טובה הארץ מאוד מאוד", אבל גם הכריזו כי לא ניתן לכבוש אותה, כי בארץ ישנם אנשים חזקים שיושבים בערים בצורות, וגם עמלק נמצא שם.

רק שניים מתוך השנים-עשר לא ויתרו על ארץ-ישראל. הם טענו בלהט כנגד המרגלים שהדבר בהחלט אפשרי וניתן יהיה לכבוש את הארץ. מי הם השניים? יהושע וכלב.

מהיכן לקחו אותם שניים את הכוח ללכת נגד הזרם? טבעו של עולם הוא שכשרואים שהרוב נע בצורה מסוימת, האנשים משתכנעים שהם צודקים. כל אדם חושב לעצמו, מי אני שאתווכח עם כל העולם? כנראה שהרוב צודק! גם אם הוא חושב אחרת, את דעותיו ישמור לעצמו. בשביל מה לו לחרוג משורת המקלה, לצעוק מהגות ולהסתבך עם כולם.

התשובה היא שמשה דאג ליהושע. התורה אומרת: "ויקרא משה להושע בן נון יהושע", ואומר על כך רש"י: "התפלל עליו י-ה יושיעך מעצת מרגלים' ". משה הרגיש עוד לפני שהמרגלים יצאו לדרך שהעסק עלול להסתבך, ולכן הוא הוסיף להושע את האות יו"ד לתחילת שמו, יהושע, וכך הוא הכניס את שמו של הקב"ה בתוך שמו של יהושע, י-ה. בזה הוא נתן לו את הכוח להתמודד עם מניין המרגלים ולעמוד על האמת שלו.

אולם מהיכן היה לכלב העוז והחוצפה לעמוד אל מול חבריו מנהיגי השבטים האחרים שסברו כולם שזו סכנה להיכנס לארץ? ולא רק שהוא לא קיבל את דעתם אלא היה המתנגד הקולני ביותר. הוא נעמד מול כל העם והשתיק אותם: "ויהס כלב את העם אל משה", עד כדי כך שהם רצו לרגום אותו באבנים.

את התשובה לכך אנו מוצאים בפסוק: "ויבא עד חברון". אומר על כך רש"י: "כלב לבדו הלך לשם ונשתטח על קברי אבות, שלא יהא ניסת לחבריו להיות בעצתם" (שלח יג, כב).

פה התגלה סוד כוחו של כלב. כשהוא הגיע לארץ ישראל, פנה כלב לחברון למערת המכפלה שבה קבורים האבות והאמהות של האומה והתפלל שיהיו לו את הכוחות להתמודד מול דעת הקהל Public Opinion. מה הוא בדיוק התפלל? כלב אמר: "אבותי! בקשו עלי רחמים שאנצל מעצת מרגלים" (סוטה לד, ב. ראה גם תו"מ חלק מ"ז עמ' 124).

שכינה ברמה גבוהה

זוהי הפעם הראשונה בהיסטוריה של עם ישראל שמוצאים שמישהו הלך להתפלל על קברי צדיקים. לאמיתו של דבר אפשר להתפלל לקב"ה בכל מקום שהוא שהרי "מלא כל הארץ כבודו" (ישעיה ו, ג), ואם כן מדוע אנו באים לבית הכנסת להתפלל, אפשר גם להתפלל בבית, כמו שנוהגים הרבה יהודים טובים?

התשובה היא שבזכות זה שבית הכנסת נקבע למקום תפילה, הוא נהיה מקום קדוש והשכינה שורה שם בגלוי יותר מאשר בכל מקום אחר. וכפי שמובא בשו"ע שגם אם אדם נאנס ומתפלל ביחידות "אף-על-פי-כן יש לו להתפלל בבית הכנסת² מפני שהקב"ה מצוי בבית הכנסת" (שוע"ר צ, י). על-אחת-כמה-וכמה כשמדובר בכותל המערבי שריד בית מקדשנו, שעליו נאמר "מעולם לא זזה שכינה" (שמו"ר ב), והתפילה שם מתקבלת יותר מהר.

בדומה לכך אלו קברי צדיקים. היות שאותם צדיקים קשורים ומחוברים לקב"ה, לכן מקום קבורתם הוא מקום שבו יש גילוי והשראת השכינה ברמה גבוהה יותר, ולכן התפילות שם מתקבלות יותר.

המצוינים

השבוע יחול יום ההילולא של הרבי. עשרות אלפים יבואו להתפלל באוהל של הרבי בניו-יורק. ישנם אלפי סיפורים על אנשים שהתפילות שלהם נענו באוהל, חלקם גם אנשים מהקהילה שלנו כאן. אני רוצה לחלוק אתכם סיפור אחד שקרה בדיוק לפני עשר שנים.

כידוע שבישראל החיילים שומרים על הגבולות יומם ולילה. החיילים הם בסך הכול ילדים צעירים בגיל 19 ומעלה. המפקד שהוא ה'מבוגר' הוא בחור בן 24. בשנת 2013 פלוגה של חיילים ששמרה על גבול ישראל-עזה, זיהתה מטען חשוד סמוך לאחד השערים בגדר שמפריד בין ישראל לרצועת עזה.

מפקד הפלוגה זיו שילון, החליט להתקרב בעצמו למטען כדי לנטרל אותו. הוא זחל לכיוון המטען וברגע שהתקרב המחבלים הפעילו את המטען בשלט רחוק. המטען התפוצץ והוא עף למעלה. כשנחת חזרה על הקרקע הוא גילה שיד אחת נקטעה ותולה על הגדר, וידו השנייה מדממת והוא לא יכול להזיז אותה.

הוא אסף את כל הכוחות שלו, התרומם, רץ לכיוון החיילים שלו וצעק לחובש שישים עליו חוסם עורקים כדי לעצור את הדם, ויקח אותו מיד לבית רפואה. כשהוא הובהל לבית הרפואה הרופאים קבעו שהוא בסכנת חיים. בסופו של דבר הרופאים הצליחו לייצב את מצבו והוא התחיל תהליך שיקום מייגע.

לצעירי חב"ד בישראל ישנה מחלקה מיוחדת שמטפלת בנפגעי טרור. נסיבות הקמתה התעוררו מיד אחרי מלחמת ששת הימים. הרבי הורה להם בזמנו להקים מחלקה שתעזור לאלמנות ויתומים של מערכות ישראל. הרבי

גם קיבל משלחת של נכי צה"ל שבאו לבקר בארה"ב ואמר לפניהם שיחה שבה הוא הבהיר שהשם נכי צה"ל אינו השם שמגדיר אותם. הם "מצויני צה"ל", אמר הרבי. הם הכי טובים והגיבורים האמיתיים שבינינו. מאז בחב"ד בישראל יש מחלקה מיוחדת שעוסקת עם אותם נפגעי פעולות טרור.

מיד כשנודע על הפצוע זיו שילון, השליח הרב מנחם קוטנר בא לבקר אותו בבית הרפואה. הוא ליווה אותו באופן אישי ויצר איתו קשר חם מאוד, בניסיון לסייע לו להתגבר על המשבר הקשה שחווה כקצין צעיר ומצליח שאיבד את ידיו וחלומו נגדע.

פעם בשנה צעירי חב"ד בישראל מארגנים לאותם חיילים שנפגעו מפעולות טרור טיול לניו-יורק במשך עשרה ימים. כמה חודשים אחרי הפציעה, כשזיו כבר התחיל להתאושש הוא קיבל אישור מהרופאים להצטרף לטיול. הקבוצה הגיעה לניו-יורק שם הם קיבלו את הסיורים הכי מעניינים שניו-יורק יכולה להציע כמו סיור בהליקופטר מעל מנהטן, כניסה למשחק הבייסבול במושבי אח"מ ועוד.

ברכה במקום

ביום שישי הם הלכו לבקר באוהל הרבי. הרב קוטנר הסביר לכולם שכאן יש להם הזדמנות לכתוב על פתק את כל הבקשות שלהם, לקרוא אותו באוהל ולהשאיר שם את הפתק.

לפני שהם נכנסו הוא אמר להם שיש מנהג מהבעל-שם-טוב שכל אחד אומר את פרק התהלים שמתאים למניין שנותיו. אם אדם הוא בן עשרים עליו לומר את פרק כ"א כי הוא כבר נכנס לשנת העשרים ואחת. הוא הציע להם שכשהם ישהו בתוך האוהל, כל אחד יגש אליו בנפרד והוא יאמר איתו את הפרק האישי שלו.

גם זיו שילון ניגש. קוטנר שאל אותו בן כמה הוא. זיו ענה שהוא בן 25 והם התחילו לקרוא את פרק כ"ו בתהלים. אחרי שסיימו לקרוא את הפרק,

שילון נזכר לפתע שהוא טעה ובעצם הוא רק בן 24, ורק בעוד כמה ימים הוא יהיה בן עשרים וחמש.

"אם כך", אמר לו הרב, "יצא שקראנו את הפרק הלא נכון. כדאי שנקרא גם את הפרק הקודם בתהלים, פרק כ"ה". הם קראו יחדו את הפרק ויצאו מהאווהל. משם הם נסעו ל-770 להתפלל בחדר היחידות של הרבי.

בליל שבת התארכה הקבוצה בבית חב"ד באפר איסט סייד במנהטן יחד עם עוד חמש מאות איש, כשהם אורחי הכבוד באירוע. באמצע הארוחה ניגש שילון אל הרב קוטנר ואמר לו: "יש לי משהו מאוד אישי לדבר איתך". לפני שהוא עזב את הארץ, סיפר שילון, היה לו ויכוח עם הרופאים. הם טענו שצריך לקטוע גם את יד ימין, הם סבורים שאין שום סיכוי שהיד הימנית תחזור לתפקד. משום כך עדיף לקטוע אותה כדי שלא תגרום לנזקים נוספים, אבל זיו המשיך להתעקש שהם יעשו ניתוחים וטיפולים, העיקר לא לקטוע את היד.

לאחר ויכוחים ממושכים הוא הודיע להם שאחרי שיחזור מניו-יורק הוא יחליט ויודיע להם מה לעשות. הוא מספר לרב קוטנר שהיום לפני שהוא נכנס לאוהל הייתה לו תחושה פנימית חזקה שאם בפרק התהלים שהוא יקרא איתו יהיה רמז ל'יד' זה יהיה עבורו אות וסימן שהרבי יברך אותו והיד שלו תתרפא.

כשהוא קרא איתו את הפרק הראשון פרק כ"ו בתהלים הוא התמלא אושר כי הוא מצא שם שלושה רמזים לידיים: "ארחץ בנקיון כפי"; "אשר בידיהם", ויתרה מזו, גם המילה "ימינם" מופיעה שם, רמז ליד ימין שלו.

אבל אז נזכר שהוא עדיין בן עשרים וארבע. הם קראו את פרק כ"ה בתהלים אולם שם לא מוזכרת אפילו פעם אחת המילה 'יד'. הוא הרגיש שהרבי החליט לא לברך אותו, והוא כבר לא יודע מה יהיה.

באותם רגעים השליח הרגיש שהוא עומד מול אדם שמתמודד עם מצב נפשי איום ונורא, ואז משמים נפל לו רעיון. הוא אמר לזיו: "כנראה

הסתמכת על התאריך הלועזי. בוא נבדוק מהו התאריך העברי שבו נולדת".
זיו אמר לו שהתאריך העברי הוא כ"ג באייר. "כ"ג באייר זה היום!", אמר
לו הרב קוטנר בהתרגשות. "היום הוא יום ההולדת שלך. אתה בן עשרים
וחמש, והפרק שלך הוא אכן פרק כ"ו שבו נמצאים שלושת הרמזים!".

שלושה ימים מאוחר יותר, כשהם עדיין שוהים בניו-יורק ניגש שילון אל
הרב קוטנר ואמר לו: "תסתכל מה קורה", והראה לו את האצבעות ידו
הימנית. "תראה בעצמך, אני מסוגל לעשות שלום! האצבעות שלי מתחילות
פתאום לזוז!".

מאז הפציעה הרופאים ניסו לעשות הכול כדי לגרום למערכת העצבים שלו
להביא לכך שהוא יוכל להזיז את האצבעות, אבל שום דבר לא התקדם.
עכשיו הוא צעק בהתרגשות: "תראה מה הרבי עשה לי!".

כשהוא חזר לארץ הרופאים היו בשוק מההתפתחות החיובית, זה עודד
אותם להמשיך לעשות כל מאמץ כדי להציל את היד, כשקוטנר בא לבקר
אותו בחנוכה קוטנר הדליק את השמש ומסר אותו לידו של זיו, זיו הרים
את ידו הימנית והדליק בעצמו את הנר הראשון של חנוכה!!

כל אחד יכול לשלוח מכתב לאוהל ולבקש ולקבל ברכות, אבל כדאי מאוד
לעשות את המאמץ ולבוא להתפלל באוהל. זוהי חוויה רוחנית שרק מי
שהיה שם יודע.

(מתוך אתר בית חב"ד של chabad.org)